



Megjelenik minden hó 1 én.
Előfizetési díj egy évre 30000 K.
Amerikában az előfizetési díj
portóval 2 dollar.
Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÖSPÖKIMETHODISTA
EGYHÁZ KOZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
WALLKABENSTEIN JAKAB
Nyiregyháza. Dessewffy-tér 10. sz.
Hova a kéziratok és előfizetések küldendők.

Új név.

(1. Móz. 32:28 Ap. Csel. 9.)

Akinek német vagy zsidó, vagy főt, vagy szerb, vagy román neve volt, az egy koronás bélyeggel ellátott kérvénnyel új nevet kérhetett a miniszteriumtól, mely jó magyarosan hangzott. Így lett a «Schwarz»-ból «Fekete», a «Wolfból» «Farkas», a «Schneiderből» «Szabó» stb. Forgatomba kerültek a régi magyar lörténelmi nevek is, mint Hunyady, Rákóczi, Bocskay.

Arra is volt példa, hogy valaki törvényellenes dolgot követett el s ezzel szüleinek nevét, valamint a saját nevét beszennyezte. Hogy az emberek előtt ne kelljen szégyenkeznie, ha a bemocskolt nevet látják, avagy hallják, egy új nevet vett fel, melyen sem szenny, sem piszok s ennek védelme alatt élt, munkálkodott tovább s kezdett talán tényleg egy új életet is.

Tudunk olyanról is, aki becsületes, munkás, közszerelelben álló családnak tagja. Az élet kísértéseiben nem tudott makulátlanul megállni, börtönbe került. Onnan szabadulva, új név alatt, új hazát keresett. Átvitorlázott a nagy vízen s Amerikában az új név alatt új viszonyok, új emberek közt, ténylegesen megújult lélekkel, új életet kezdett; hozzátartozói öröme, embertársai s az állam javára.

Új évet kezdünk! Az 1925-ik elmúlt. Az 1926-ik kezdődik. A letűnt évben megint jobban megismertük önmagunkat. Láttuk, hányszor buktunk el, hányszor győztünk. Megismertük gyengeségeinket s megismertük erős oldalunkat is. Rájöttünk arra, hogy nem is egy Achilles sarka diszili testünket, hanem még sok. Felismertük azt, hogy még gyengébbek vagyunk, mintsem gondoltuk.

Most, hogy elmúlt 1925., most látjuk csak igazán, mennyi alkalmunk lett volna a jötevére, gyűjtésre. S mindezt elmulasztottuk. Többé vissza nem jön.

Most, hogy 1926. küszöbén állunk, erősen

fogadkozunk, hogy ezt az újabb évet jobban fogjuk kihasználni, mint az elmúlt évet. Minden kínálkozó alkalmat megragadunk, hogy szeretettel gyakoroljunk, hogy a ködöbálókat kenyérral dobjuk vissza, hogy a sok muló földi kincs helyett gyűjtünk magunknak örök értékű kincseket.

Ráeszmélünk arra, hogy bár Jézus nyomdokain jártunk az elmúlt évben, szemünk mégis sokszor jobbra is, balra is nézett s nem folyton a Mesterre. Ez az új évben másképp lesz. Ezentul csak egyedül Jézusra nézünk. Sem emberekre, sem gyülekezetekre, sem dogmákra, sem hitelezőkre, sem ellenségekre, sem kényelemre, sem áldozathozatalra, sem hátra, sem előre, sem jobbra, sem balra, sem le, sem? fel sem? De igen, csak fel, csak fel a Jézusra, hitünk fejedelmére, üdvösségünk elvezetőjére, jó Mesterünkre, jó pásztorunkra, irgalmas Megváltónkra.

Látom az ó' tamentom egyik kimagasló ajak át: Jákobot. Ezsautól ügyes fogással megszerzi az elsőszülöttségi jogot. Egy jól kieszt trükkel megszerzi Izsák áldását. Kitarító, céltudatos szolgálattal Lábánnál sok, sok földi kincset szerez, családot alapít. Ott áll a Jabbok folyónál. Elvonul lelki szeme előtt eddigi multja. Ráeszmél, hogy Isten nélkül, a maga erejéből s a maga ügyességéből élt. Imádkozik. Erősen. Bensőségesen. Megújulást fogad. Megalázkodik. Az önző, a maga erejében bizakodó, az agyafurt, ravasz Jákob meghal, innen marad a Jabbokon; más nap egy új ember halad a régi hon felé; egy új ember, akinek Isten megbocsátotta eddigi tévelygéseit, bűneit; egy új ember, aki nem első, nem uralkodó akar lenni, hanem alázatos szívű, szolgálatkész, megbékülni, jót tenni vágyó. A régi név is innen marad a Jabbokon s a tulsó parton nem Jákobot, hanem Izraelt látjuk haladni.

Új név, új ember, új élet! Igen, az új név, új életet jelentett. Az új név után tényleg új élet is következett.

Látok egy buzgón imádkozó zsidó férfiakból és nőkből álló kis csapatot nem messze Jeruzsálemtől egy egyszerű házikóban. Leborultak. Lelkük felemelkedik Jézushoz, aki azt mondta nekik: Ne féljete, veletek vagyok minden nap a világ végéig. Boldogok, hogy Jézus az övék s ők Jézuséi. Zörgetnek. Fegyveres katonák élén ott áll egy dühöngő, zsidó irástudó: Saulus. A hívőket összefogdosztatja. Láncot tétet kezükre s már hajta is őket a bírák elé, börtönbe. Saulus meg akarja mutatni, hogy ezek a bolondok mind tévelygők, törvényszegők, félrevezetett emberek. Meg akarja mutatni, hogy pár hónap múlva még hírmondója sem lesz azoknak, akik annak a Golgothán megfeszített Jézus Krisztusnak a tanítványai. Ő megmutatja, hogy nem mennek el minden népekhez s nem viszik el a megfeszítettről és a feltámadotról szóló evangéliumot. Igen, ő megmutatja, van hozzá esze, hiszen egyik legjobb irástudója a jeruzsálemi farizeusoknak, van hozzá hatalma, a főpapok megbízása, még katonákat is kapott kísérőknek. Ész, fegyver, lánc, düh, dicsvágy... Saulusnál... Jaj neked hívő, védtelen kis csapat!

De ime, Damaskusznál egy megrázó esemény. Égi világosság, égi szózat! Saulus földre esik, vonaglik. Csodás szavakat hall. Szeme egy jóságos, átszellemült arcot lát. Lelkébe markol valami. Ég. Fáj. Önvád mardossa. Miért üldözi Krisztust? Krisztus megbocsát. Megbiztatást ad. Saulus tomboló, fájó, égő lelke megnyugszik, az önvád elcsendesül. Valami édes, valami boldog, új érzés lopózik szívébe. Felkel. Sietve lépdel, ha vezetik is a testileg vak embert. Lelkében nemcsak a hajnalcsillag ragyog, de a fé-

nyes nap, az egész nagy nap. Jézus. A világ világozása. Saulus, a tomboló, a Krisztus gyűlölő, a kereszt ellensége, nincs többé, meghalt Damaskus falai alatt. A damaskusi Krisztuskövetők közt, ott térdepel, ott imádkozik *Paulus*. Más a neve. Más a lelke. Más az élete. Új név — új élet. Aki azelőtt gyűlölte Krisztust s az ő követőit, az most mindenekfelett szereti Krisztust s követői közé megy. Aki bilincsbe verte Krisztus tanítványait, az most maga vereti magát bilincsbe s zárhatja magát börtönbe Krisztusért. Aki azelőtt folyton azon fáradozott, hogy a golgothai keresztet és a feltámadás emlékét kiirtsa zsidó országból, az most éjjel-nappal, szárazon és vizen, zsidók és pogányok közt, azon fáradozik, hogy minél többen vegyenek tudomást a megfeszített és feltámadott Krisztusról. A kereszt és a nyitott sir, képezi prédikációjának tartalmát. Igen, Saulus neve megszűnt, de Saulus tettei, Saulus élete is megszűntek. Új nevet kapott: *Paulus*! És Paulusnak nemcsak a neve új, de a lelke is új, meg az élete is új. Mindent, de mindent megújított benne Krisztus.

Új év. Nem-e akarsz te is új nevet az új évben? Ha *Jákob* voltál, — légy *Israél*! Ha *Saulus* voltál — légy *Paulus*! Új év küszöbén vizsgálj magad s tedd le régi nevedet, régi énedet, végy új nevet, új életet. Ha e világ gyermeke voltál, légy Isten gyermeke! Ha Jézus ellensége voltál — légy Jézus követője!

Új év — új név! Ha végbement nájad ez a névcsere, akkor igazán *boldog újéved* lesz!

Ilyen «boldog újéved» kívánok!

W. J.

A szerezcsen főember megtérése.

(Ap. Csel. 8., 26—40.)

E történet szép bizonyítéka annak, mennyire értékelj Isten egy ember lelkét. Isten az ő tanítványait nem csak arra akarja használni, hogy nagy néptömegek előtt tegyenek bizonyágot, hanem sokszor a városból egy csendes faluba, a zajos életből a pusztába vezeti. Így volt ez Fülöp életében is. Mi nem tudjuk, hogy Fülöp, a jámbor (diakonus, mily módon vette Isten parancsát, amikor az angyal azt mondta neki: «Menj el délfelé arra az utra, mely Jeruzsálemből (Gázába megy) és amely hozzá még járatlan. De bizonyos, hogy jól értette a felszólítást, mert engedelmesskedett. Fülöp bizonyára szívesebben maradt volna Samáriában, hisz ott nagy ébredések voltak. Furcsa, sőt sajtáságos lehetett Fülöpnek, e kiváló tehetségű diakonusnak az a parancs, «reggy a járatlan pusztába». Fülöp engedelmesskedett és ment. Utközben azon tündöklök, hogy mit is akarhat az Ur tőle, azon a járatlan uton. Csak várj nyugodtan Fülöp,

akad itt majd munka számodra, válaszolt a lélek. Amikor a gázai országutra ért, lát maga előtt egy előkelő fogatot, körülötte szerezcsen szolgák. A kocsiban Kandakénak, a szerezcsen királynőnek pénzügyminisztere ült. A komornyik valószínűleg prozelítus, vagy pedig idegenben született zsidó volt. Jeruzsálemben azért ment, hogy ott imádkozzon. Jeruzsálemben sokat hallhatott a nagy ébredésről és az utóbbi idők eseményeiről. Ezek felett gondolkodott. Megvette magának Esaiás próféta könyvét és ezt olvasta az uton. Amikor Fülöp ezt az előkelő urat látta, szekerén ülve olvasni, újból megszólalt a lélek s ezt mondá: «Csatlakozzál ehhez a szekérhez.» Fülöp ekkor még nem tudta, hogy milyen feladat vár rá, de engedelmesskedett a benső sugalmazásnak. Fülöp odament és hallja, amint a komornyik Esaiás próféta könyvéből hangosan olvas és pedig e könyvnek legszebb részéből. Fülöp azonnal tudta, miről kell beszélnie, a kocsihoz lép és bemutatkozás nélkül, azt kérdi az utastól: «Tudod-e, hogy mit olvasol?» A komornyik feltekint és a kérdezőben egy irástudó embert sejt. Aztán kérte őt, üljön fel a szekérre és



Hírek a budapesti német gyülekezetből. Funk M. szuperintendens testvérünket mély gyász érte. Édesanyja hosszas, súlyos betegség után meghalt. Férje igen korán hunyt el s így sok éven át járta egyedül az élet útját. Két gyermekét sikerült az Urhoz vezetni, miután ő maga is az Ur gyermeke volt.

Anyák napja. A német gyülekezet prédikátora zene és énekszámokkal, szavajatokkal egybekötve szép ünnepélyt rendezett az anyák részére. Az Istentisztelet helyiségébe lépő anyákat egy kis zöld csokrocskával fogadták s köszöntötték. A szavajatok s a prédikáció alap gondolata ez volt: Tiszteld atyádat s anyádat! Oly látogatott volt ez az Istentisztelet, hogy alig volt elegendő hely. Isten áldása legyen rajta!

Menyegzői ünnepély Nyiregyházán. November 26-án lépett házasságra Grexa István és Hulvei Mariska. Mindkettő már évek óta a gyülekezet rendes tagja. A menyasszony is, vőlegény is, kora ifjúságában veszítették el édesanyjukat. A gyülekezet énekkara két éneket énekelt, egy leány testvérnő pedig elbucszott a menyasszonytól. A jó Isten, ki a házasság szerzője, áldja meg egybekelt testvéreinket, hogy egyik a másikkal igazi segítőtársa lehessen testiekben és lelkekben egyaránt.

Halálhíradás. Nádassi Józsefné, a nyiregyházi

gyülekezetnek régi tagja, november 29-én vesztette el egyetlen unokáját, a 7 éves Bencs Erzsikét. Dacára, hogy még igen kicsi s gyengé testalkatu volt, mégis bejött az egy órányi távolságban levő Zombori bokorból, a gyülekezetbe, ahányszor nagyanyja bejött. Az idén halottak napján ő is ott állt velünk a temetőben, — feldiszített sirok között — s hallgatta az örökéletéről szóló Igéket s azt a kijelentését Jézusnak: Aki én bennem hisz, az, ha meghal is, mégis él! A kis Bencs Erzsike pedig hitt a Jézusban és szerette Igéjét, jól érezte magát az Ur házában s ragaszkodott a hívőkhöz s jól érezte magát a különféle összejöveteleken. Gyermeki lelke már tudott különbséget tenni az Ur országa s a világ dolgai között. A világ nem gyakorolt rá vonzerőt, de annál erősebben vonzotta őt az Ur! Most nála van s ott bizonyára boldog s örül a megváltottak seregében! Apja, anyja már évekkal ezelőtt megelőzték kis lánykájukat a halálban. Az Ur keze hegessze be a nagyszülők szívén ejtett fájó sebet s végezze el a hátramaradtakon az üdvösségre vezető terveit.

Bánat — aztán öröm. Iánovszki István vasuti kalauz, a nyiregyházi gyülekezet tagja november havában oly súlyos beteg lett, már évek óta fokozódó gyomorfekélyek miatt, hogy operációnak kellett magát alávetni. Felesége s 8 gyermeke nagyon félt, hogy elveszítik a kenyérkereső apát. A hozzátartozók is, a gyülekezet is sokat imádkoztak a betegért, kit már-már feladtak az orvosok is, meg az ápolók is. S íme, az Ur meghallgatta az imákat s igen rövid idő alatt helyreállott beteg testvérünk egészsége. Öröm és boldogság ragyog le arcáról s nem győz eléggé

magyarázza meg neki, ezt a nehezen érthető bibliai részt. Erre Fülöp felült és megmagyarázta a próféta szavait. Nem önmagáról, hanem Krisztusról beszélt Esaiás. Elképzelhetjük, mily elevenen látta szemei elé Fülöp, Jézus életét, szenvedését, halálát és feltámadását. A komornyik nagy érdeklődéssel hallgatta Fülöp magyarázatait, nem mondom: «Ó én ezt már rég tudom», nem utasította rendre Fülöpöt, kérdése miatt; «Érted-e, amit olvasol?» Nem, a komornyik inkább azt mondja: «Mi módon érthetném, ha csak valaki meg nem magyarázza.» Az alázatos szívűektől megtalálhatja magát az Ur. A Szt. Írás alapos megismeréséhez szükséges a magyarázat. Azért ne vessük meg a prédikációt, vagy biblia magyarázó iratokat. Az üdvkereső lelkek nagyon tanulékonyak, ezt látjuk a komornyiknál is. Azért kell hívó embereknek, mindig, bármilyen isteni szolgálatra készen állani. Ha Fülöptől kérdeztük volna, hol dolgozott ő legnagyobb eredménnyel, bizonyára Samáriát említette volna, ahol igen sokan tértek meg. Az örökké valóság szempontjából lehet, hogy az a járatlan gázai ut volt a legeredményesebb munkája. Ott nem-

csak a komornyiknak mutatta az utat, hanem számtalan szerezsennek is, kik a komornyik által tértek meg. Régi hagyományok szerint, a szerezsenek komornyikja, nagy eredménnyel prédikálta odahaza Isten igéjét, állítólag Kandáke királynő is megtért általa. Ebből is látjuk, mily fontos a hívők engedelmsége.

Fülöp szavai nagy hatással voltak a komornyik szívére ugyannyira, hogy arra a kérdésre fakadt: «Mi gátol, hogy megkeresztelkedjem.» Valószínűleg előzőleg a keresztségről beszéltek. Az ilyen eltökélt emberek számára, mint amilyen a komornyik volt, nincsen lehetetlenség. Az igazán megtért lelkek az Írás minden követelményeit örömmel teljesítik. «Ha hiszsz, meglehet,» mondja Fülöp. A szerék megállt, mindketten a vízbe szálltak és Fülöp megkeresztelte a komornyikot. Amikor a vízből kiszálltak, az Urnak Lelke elragadta Fülöpöt, miután feladatát elvégezte. A komornyik, ezt határozottan feltételezhetjük tőle, szívesen beszélt volna még tovább Fülöppel. De Isten kiméletlenül elragadta őt. Hányszor teszi ugyanezt nálunk is az Ur, elragadja azokat, kikkel oly szívesen társa-

hálálkodni az Urnak, a csodálatos segítségért. A látogatókkal az Ur dolgairól szeretet beszélni s nem szégyellte a kórházban sem, az operációs asztalon sem, a Krisztust!

Hírek a budapesti magyar gyülekezetből. 1. November 15-én a délelőtti Istentisztelet keretében dr. Szalós ur tagfelvételt tartott, amikor is Kása János volt próbatagot rendes tagnak vették fel. Névezett egy éve jár a magyar gyülekezetbe, ahová egyik testvérnőnk hozta, itt ismerte meg Jézust személyes megváltója gyanánt s megért. Állandó és hű látogatója a gyülekezetnek.

Fejszés Anna testvérnő, kinek ura másfél évvel azelőtt hunyt el hosszas szenvedés után, szintén 15-én tartotta délután 3 órakeresztény ünnepét a magyar gyülekezet 1-ső emeleti termében **Vécsey Árpád** testvérral. Vécsey testvér mint izraelita kezdett gyülekezetünkbe járni, ahol Üdvözítőjét meg is találva, néhány éve rendes tag. Dr. Szalós ur az Efez. levél 5. fejezetének 22—33 verséről tartott elmélkedést. Zsufolásig megtelt a terem hallgatósággal, akiket a magyar gyülekezet énekkara két karénnel megörvendeztetett. Ugyaneme alkalomból szeretetvendégség volt este 8 órakeresztény és zenés számok, szavaltatok váltották fel egymást, néhány testvér bizonyosságot tett az Urban talált békéjéről, s befejezésül Vécsey testvér tett arról tanubizonyosságot, hogy csak a Megváltónál talált békét. A jelenlevőket kérte és buzdította s tette ezt különösen jelenlevő rokonaival szemben, hogy adják át magukat Krisztusnak.

November 1-én tartott szeretetvendégségen bucsuzkodott Mihalko Ferenc testvér a gyüle-

kezetünk, kik által áldásban részesültünk. Sőt néha teljesen elhagyatva érezzük magunkat. De nem azért, mert Isten nem szeretet, hanem, mert a csendes magányra nagy szükségünk van. Van nekünk idők, amikor az Ur velünk *egyedül* akar beszélni minden emberi befolyást mellőzve. De általában véve (Pál apostol szerint) a hit a prédikációból ered. A Szentírás olvasását nem lehet eléggé hangsúlyozni. Látjuk a komornyiknál; először Esaiást olvassa, aztán Fülöppel találkozik és végre Krisztust találja meg. A biblia-olvasók, rendszeresen mind megtalálják Krisztust. Gondoskodjunk arról, hogy környezetünk a bibliahoz és jó könyvekhez jusson.

Fülöp elragadtatása után örömmel folytatta utját a komornyik, megelégedve azzal a tudattal, hogy bűnei megbocsájtattak, Isten gyermekévé lett. Így van ez még ma is. Örömmel járja az élet utját az, ki bűnbocsánatot kapott.

Szebele Gy.

Aki fizet gonoszt a jóért, nem távozik el a büntetés annak házából.

kezettől és a gyülekezet egyik legrégebbi tagjától, aki a szabolcsmegyei Kenézlőre távozott. A kispesti és pesti magyar gyülekezet együttesen bucsuzott Mihalko testvértől és családjától, akik nem hirtet, csak helységet cseréltek, amennyiben Mihalko testvér elhatározott szándéka volt, hogy új lakóhelyén is hirdetni fogja a megváltás szükségességét és az abban talált békét és örömet. Az Ur kísérvé továbbra is a körünkől távozott testvért és munkáját áldásával.

Déji körzetünk 5 prédikátora 1925. november 25—29-én Borjadon gyülekeztek össze Funk M. superintendens elnöke alatt bibliai tanulmányra. Elmélkedésük alapjául szolgált a Kol. levél 2., 3. része. Minden egyes prédikátor egy-egy kérdéssel referált e fejezetek alapján. Esténként evangelizáltak nemcsak Borjadon, hanem a szomszéd falvakban is.

Az északi körzet 5 prédikátora Budapesten gyülekezett össze egy 2 napos konferenciára 1925. december 7—8-án. Az egyes prédikátorok a magyar és a német gyülekezet néhány tagjának részvétele mellett arról a szép témáról folytattak eszmecserét: Mit tanulhatunk mi prédikátorok az imádkozó, a lelkeket gondozó, és az igehirdető Jézustól? Az alapos referádák s hozzászólások minden résztvevő lelki hasznára voltak. Ez alkalommal az irodalmi bizottság, alkoholelleses bizottság és pénzügyi bizottság is megtartotta üléseit.

A kispesti magyar gyülekezetben december 6—13-ig evangelizált Funk M. superintendens dr. Szabó tolmácsolásával. Igen látogatott s igen áldott összejövetelek voltak. Az evangelizáló órá után tartott imaórákon igen sok lélek jelentette ki, hogy ezentúl csak az Ur Jézusnak akarnak élni s elszakadnak a világtól. Isten áldja az itt végzett munkát!

A nyíregyházi gyülekezet osztályvezető gyűlése elhatározta, hogy a gyülekezet betegeinek ápolása s a női ifjúság lelki gondozása céljából a frankfurti diakonissza anyaháztól egy gyülekezetű diakonisszát kér. A tárgyalások a frankfurti anyaházzal, hol eddig 8 magyar methodista diakonissza tanult, illetve tanul még, folyamatban vannak. Reméljük, hogy pár hónap múlva már körünkben lesz egy frankfurti diakonissza testvérnő.

Jobb a száraz éteknek egy falatja, mellyel vagyon csendesség, hogy nem a megnyuzott barokkal teljes ház, melyben vagyon háborúság.

Mint az olvasztómester tégelye az ezüstöt és a kemence az aranyat, úgy az Ur megpróbálja a szíveket.

Aki megcáfolja a szegényt, gyalázzal illeti annak teremőjét.

HÍREK A NAGY VILÁGBÓL

Orosz gyermeknyomór. Hivatalos kimutatások szerint Moszkvában 30.000 csavargó gyermek van. A valóságban még sokkal nagyobb ez a szám. Van 22 intézmény, amely a gyermekeket foglalkoztatja, de ebben csak 1730 gyermek nyer elhelyezést. Ötszáz leánygyermekre szóló intézet is van, de ebben 1662 leánykát tartanak. A gyerekek 35 százaléka nemibeteg. A csavargó gyermekek az elmúlt évben 11.000 gonoszlettel vittek véghez. Börtönre ítélték 4730 gyermeket, 42-őt gyilkosság miatt. Az egyik emeletes háznak padlásán 200 hajléktalan gyermek ült fel tanyáját s mikor erőszakkal akarták onnan eltávolítani, azzal fenyegetődztek, hogy felgyújtják a házat. Lunatsarszki népművelési biztos tanítók s tanítónők számára utasításokat dolgoztatott ki s ezeknek ismeretével instruktorkat bízott meg. Az egyik instruktorkerületéből összegyűjtött tanítónőknek ezeket mondta: «Ti, tanítónők, mondjátok le a gyermekszülésről. A szovjet nevében az elé a választás elé állítlak: vagy legyetek tanítónők, vagy anyák. Ha anyák akartok lenni, akkor ne legyetek tanítónők. Ne felejtsetek el, hogy a gyermek az állam számára teher!» Jaj az olyan államnak, ahol vezetőemberek ilyen elveket hirdetnek. Így érthető, hogy ahol ilyen elveket vallanak, csak ott lehetnek oly elszomorító adatok, mint fentiek.

Az Üdvhadsereg tábornoka, Booth Bramwell, november 22-én, Budapesten tartózkodott, és a régi képviselőházban két előadást tartott, délután és este. Mindkét alkalommal nagy érdeklődés nyilvánult meg iránta és a közönség teljesen megtöltötte a helyiséget. Az Üdvhadseregnek Budapesten 3 és Kispesten 1 helyisége van és összesen 350 katonája. — Maga az Üdvhadsereg a napokban ünnepelte 60 éves feñállását s ebből az alkalomból kimutatást készítettek, mely szerint az egész földön 29.450 tisztje, 98.667 altisztje, 40.438 zenésze és nagyszámu énekkari tagja van. Érdekes még az is, hogy 54 különböző nyelven 97 folyóirat szolgálja az Üdvhadsereg céljait. A jelenlegi tábornok édesatyja alapította az Üdvhadsereget Angliában. Methodista lelkész volt. De úgy érezte, hogy neki katonai szervezettel kell a lelkek megmentését előmozdítani. Igen szép tevékenységet fejt ki az Üdvhadsereg minden országban, ahol eddig dolgozik. Isten áldja az Üdvhadsereg munkáját hazánkban is.

Brazília fővárosa Buenos-Aires; lakóinak száma a milliót meghaladja, kik tulnyomórészt római katolikus vallásuak. Legutóbb megállapították, hogy a millió lélekszám közül alig egy pár száz jár vasárnap a templomba.

Misszió

Csodálatos esemény Afrikában. Rendkívül érdekes leírást közölnek a külföldi misszió-lapok arról a nagyarányu keresztyén ébredésről, amely most Afrikában megnyilvánult. Ez az ébredés annál csodálatosabb, mert egyik keresztyén egyháznak az emberei sem járultak hozzá az előidézéséhez. Egy fiatal methodista misszionárius, **Platt J. W.**, mintegy két éve, hallott egyetmást egy bennszülött telepről, melyek érdeklődését felkeltették. Elindult, hogy felkeresse e telepet, ami körülbelül 100 kilométeres víziut után sikerült is. Odaérve, mintegy 12.000 bennszülöttet talált, akik a keresztséget hön óhajtották, még pedig egy végtelenül egyszerű, tulnyomórészt ótestamentomi biblián alapján, melyet egy Harris nevü bennszülött férfiú hirdetett nekik. Ez a Harris libériai néger volt, aki Lagoban keresztyén oktatásban részesült, de különböző okok miatt nem csatlakozott egyik felekezethez sem. Mint öreg ember, már régebbi idő óta visszavonultan él családjával együtt Libéria belsejében. Ha azonban a lélek üzi, akkor nagy utakat tesz meg, hirdelve mindenütt az evangeliumot. Hallgatóit különösen arra buzdítja, hogy pusztítsák el bálványaikat és figyelmezteti erre: «Ahol bibliát találtok, ott jó helyre akadtok. Menjetek oda!» Ezt a felszólítást a bennszülöttek buzgón teljesítik. Egy ügynök igen sok családi bibliát rendelt meg Angliában, — sőt egyszer tempiumi harangot is — és mindezt anélkül, hogy egyetlen fehér misszionárius közbenjárt volna. Arról azonban Harris mindig és mindenhol lemondott, hogy valahol mint egyházfő szerepeljen. Ellenkezőleg, a feketék figyelmét mindig felhívta a fehér misszionáriusokra, akik — ugymond — nemsokára jönni fognak. Mikor Platt hozzájuk érkezett, a bennszülöttek azonnal át akarták adni egyszerű berendezéseiket, közle szépszámu felépített kápolnáikat a methodista gyülekezetnek. Azonkívül megígérték a «gyülekezeti vénék», hogy visszatérésekor átadnak neki 500.000 franknyi összeget, amelyet a négerok közt gyűjtöttek össze. Az elmúlt évben 30.000 ember kérte felvételét a gyülekezetbe és 21.000 vett részt az előkészítő tanításokon. Egy utóbb érkezett levélből az tűnt ki, hogy a törekvés most még fokozottabb, mint valaha. Platt hozzáfűzi e jelentéshez, hogy ez a mozgalom a legerősebb a többi hasonló áramlatok közt. Dahomey és Kumaszi afrikai tartományokban ugyanezek a jelenségek tapasztalhatók. És ami a legérdekesebb, ezek a mozgalmak mind távolállanak az egyházaktól és a pogányság egyetemes, mély, ószinte vágyakozásából fakadnak.

A hűséges tanu nem hazudik, aki pedig hazugságot bocsát szájából, az hamis tanu.

Az istenteleneknek házok elvész.

A gazdagnak sok barátja van.

A Délkelet európai misszióról.

Ismered a délkelet európai missziót? Nagyon fontos, hogy te mint hívő keresztyén, megismerjed. Vesz-e gyakran részt az Ur országának építésén a te országodban? Nem kívánnál beletekinteni Délkelet-Európa országainak nyomorába? Nem zárnád ezeket is bele a te szerető és imádkozó szivedbe?

Mi nagyon szeretnénk téged ezzel a misszióval megismertetni. A délkelet-európai missziót 1903-ban alapították. Ekkor hangzott fel Sziléziának egyik gyülekezeti konferenciáján Breszlauban sok evangéliumi munkásnak az ajkáról egy szívet megrázó segélykiáltás. Körülbelül 100 résztvevője a konferenciának vállalkozott arra, hogy alapítanak egy misszió társulatot, azzal az elhatározással, hogy úgy a Sziléziában, mint a Délkelet-Európának az országokban lakó népet megismerleik a megfeszített, de feltámadott Krisztussal. Nagyon nagy feladatok vártak erre a társulatra. Nem volt könnyű e munka megkezdése, de a vállalkozók letették ezt annak a kezébe, akinél mindenre van erő, bölcsesség és aki talál utat és módot akarata véghezvitelére.

Mindenekelőtt egy «Közlöny» bocsátottak ki, amely negyedévenként jelent meg és ismertette Délkelet-Európa népeinek nyomorát, úgy hogy az 1906. év őszén megalakult a délkelet-európai misszió.

A «Közlöny» megjelent 22 éven keresztül és nagy buzgósággal toborozta e misszió tagjait és barátait. Számuk 9000. Eddig 52 evangéliumi munkást küldhetett ki a misszió.

Ha ez a szám kicsi is, de az Ur e kis csoport által is tehet nagy dolgokat. Az Ur nem a számot nézi, hanem az erőt. Misszionáriusaink munkálkodnak a lengyel, oroszok, lengyelek, csehek, románok, magyarok, osztrákok, albánok, görögök és németek között. Igen szép munkát folytat a misszió a cigányok között is.

A társulat 1904-ben Kattowitzban bérelt egy gyülekezeti termet, amely mint misszionáriusokat kiképző intézet tesz nagy szolgálatot. 1909-ben Hausdorffba költözött, ahol egy régi vendéglőt 35 hold földdel együtt 30 évi bérletre kінáltak től, amit a misszió egy pár évre el is fogadott.

1911-ben odavezette az Ur a missziót, hogy 10 hold földet, 1913-ban pedig egy tanyát és hozzá 72 hold földet vehetett magának.

Azután jött a háború. A férfitestvérek bevonultak. A kurzusra bérelt termek üresen állottak, vissza kellett őket adni. Nemsokára beállott a lakáshiány s többé nem lehetett őket visszaszerezni.

Fölvetődött az a kérdés, hogy mi a célja az Urnak e munkával? Helyszüke miatt növénydekeket fölvenni nem tudtak és az építkezésről a jelen viszonyok közt szó se lehetett. Mint máskor, úgy most is csodálatosak voltak az Urnak utai. A lakáshiánnyal az volt a célja,

hogy a missziót egy saját házzal ajándékozza meg. Ez az ajándék 1922-ben egy szép 3 emeletes ház alakjában meg is érkezett. Azóta e házlékba megint zavartalanul folyik a munka, laikus prédikátorok, népmisszionáriusok kiképzése.

A misszió-intézet célja:

1. Férfitestvéreket misszionáriusokká kiképezni. Nőtestvéreket pedig misszionáriusnőkké, hogy a gyülekezetekben mint segédek működ-hessenek, vasárnapi iskolákban, ifjúsági egyletekben stb.

2. A lelki gondozás nélkül hagyott kis hívő körök gondozása a központból való látogatás által.

3. A «Közlöny» által érdeklődést akar kelteni a misszió iránt.

4. Pénz gyűjtése, részben a növendékek kiképzéséhez, részben a nyomorban lévő missziói munkások támogatására.

A délkelet-európai misszió az evangélium alapján áll és felekezeti különbség nélkül mindenkinek akar szolgálni. Nagy munkamezői vannak Lengyelországban, Csehországban, Magyarországon, Romániában, Jugoszláviában stb.

Ismered a nyomorát Délkelet-Európa lakosainak? Tudod-e mennyi lélek vágyódik békesség és lelkének megváltása után? Nem akarsz segítségünkre lenni Sion építésében? Boldog az, aki résztvesz az Ur országának a terjesztésében.

Ha valaki a missziót imádságával vagy adományaival támogatja, az munkástársává és barátjává lesz a misszióknak, s ingyen kapja a minden negyedévben megjelenő «Közlönyt».

Cím: Missionshaus Bukoviné, Post Strausenei Kreis Glatz, Schlesien, Deutschland. Vagy Bethánia fiókegylet Nyiregyháza, Vécsei-u. 7.

A misszió vezetője: Urbán Márton igazgató ur, Schneider prédikátor, teológiai tanár, Tosió Viktória nyelvtanár, Kauze Magdolna női növendékek vezetője és Tribe Vilmos irodavezető.

Szerk.: A délkelet-európai misszióknak vezetőségét és kiküldött segédmunkásait régebben ismerjük s áldásos munkájukról, mely mentes mindenféle felekezeti iztól, csak a legjobb elismeréssel szólhatunk. Ahova kiküldötteik eljutnak, az illető felekezeten belül óhajtanak az Igével segíteni a lelkek megtérítésében s az Ur Jézus-hoz való vezetésében. Keletkezése óta, már igen szép eredményeket ért el s hogy van megbízatása a fent nevezett népek között, mutatja az a körülmény, hogy az Ur láthatóan megsegítette keletkezésétől a mai napig.

=====

Az **Üdvhadsereg** hazai vezetője: Rothstein F. ezredes a budapesti német methodista gyülekezetben 1925. december 6-án és december 13-án előadást tartott «Az üdvhadsereg keletkezéséről, elterjedéséről», valamint «Az üdvhadsereg tanai és eredményéről» Az előadások és a kiváló szónok iránt nagy volt az érdeklődés. Sokat lehetett tanulni.



J. a
Gróf Széchenyi István. 1925. nov. 3-án volt 100 éve annak, hogy az alsó tábla (országgyűlés) ülésén, amikor arról volt szó, hogy a magyar nyelv művelésére egy tudós társaságot állítanak fel, (mert erre nagy szükség volt) Felsőbüki Nagy Pál beszéde után felállott gróf Széchenyi István s egy évi jövedelmét ajánlotta fel erre a célra. Példáját többen követték, mert a szó csak elrepül, de a példa magával ragad. Még aznap olyan nagy összeg gyűlt egybe, hogy a legnagyobb akadály elhárult a Magyar Tudományos Akadémia megalapítása előtt. Ez volt Széchenyi Istvánnak a magyar nemzet megmentésére irányuló első lépése. Harmincnégy éves volt akkor s huszárszázados, aki addig a nemzeti közéletben még nem szerepelt, de a szíve mindig és mindenkor kora ifjúságától kezdve nemzeteért dobogott. Sokat irtak a „legnagyobb magyarról” napilapjaink. Mi a fítvők szempontjából a következőket akarjuk lapunkban közzétenni, hogy ezáltal mi is lerójjuk a kegyelet adóját hazánknak e munkás fia előtt. Széchenyi bármily világlátott s tudós férfi volt, mégis az imára nagy súlyt helyezett. Mikor az Aldunán dolgozgatva, beleg lett, minden nap imádkozott az Istenhez, hogy vegye magához, ha ezentul Magyarországának az emberiségnek haszontalan tagja lenne; de adja vissza egészségét, ha még valami jót tehet. A Tiszaszabályozás megkezdése napján, korán reggel a templomba ment s így imádkozott: Oh Isten, a Te kezében van minden. Adj nekünk szerencsét, mert ami gyarló tudásunk és szétágazó nézeteinkkel semmire sem lehetünk. Pályája kezdetén így imádkozott: «Mindenható Isten! Hallgasd meg mindennapi, minden órai imámat. Töltsd be szívemet anyagi, fizta szeretettel Irántad és hazám, embertársaim és honfiam iránt. Világosíts fel engem egy Cherub lángszellemével, erős eszével. Engedd a jövőbe pillantanom s megkülönböztetni a jónak magját a gonosztól. Add tudtomra, mit tegyek s miként kezdjem, hogy Neked egykor a reám bízott tőkére beszámollhassak. Gondolkodni akarok és dolgozni, éjjel és nappal, egész életemen át. Segítsd sikerre azt, ami jó, tipord el csirájában azt, aminek rossz gyümölcse lehetne. Nyujtsd segélyedet, hogy minden heves indulatot elnyomhassak magamban. Engedd, hogy igazi lelki alázattal tekintsek mindent a világon s így fogjak hozzá akármihhez. Egész imám pedig ne csak szóval legyen elmondva, hanem tetteimben nyilvánuljon s legyen szünetlen az éghez bocsátva.»

Ilyen a mennyország? Egy ember, akinek az volt a leghőbb vágya, hogy gazdag legyen, azt álmodta, hogy meghalt. Amikor a tulvilágra ért,

egy nagy váróteremben találta magát. Ott azt hallotta, hogy 24 órai gondolkozási ideje van, amely alatt leghőbb kívánságán gondolkozhatik. 24 óra múlva megjelent Péter s kérdezte emberünket, mi a kívánsága, hogyan akarja eltölteni az örökkévalóságot. Ekkor emberünk így felelt: «Egy szép palotát kívánok, legyen aranyból, ezüstből ajtó, ablak s benne a legszebb butor. Mindennap kedvenc ételém álljon az asztalon és körülöttem legyen egy sereg szolgál, közben szóljon a zene. Élvezni akarom tulvilági életemet.» Péter sokáig, nagyon sokáig nézte emberünket, mintha sajnálta volna, aztán egy ajtón átvezette s time, ott állt a fényes palota, s minden úgy ment, ahogy emberünk kívánta. Egy évig, 2 évig, 10 évig, majd 100 évig, 500 évig, 1000 évig. Mindennap jó étel, sok szolgál, szép zene. Mindig egy és ugyanaz. Hogy egyszer már mást is lásson emberünk, kinyitotta palotája ablakát, de köröskörül mély sötétség volt. Így múltak az évszázadok s évezredek. Ekkor a gazdag ember megint találkozott Péterrel s azt kérdezte tőle; «Ilyen a ti menyországtok?» Péter azt válaszolta: «Nem, ami menyországunk nem ilyen. Ez a te általad óhajtott menyország, amelyet te kívántál magadnak, mikor az örökkévalóságba léptél. Az egyedül a te bajod, ha az általad óhajtott menyország most pokloddá lett.» Eddig az álom. Tudjuk, hogy nem így lesz, ahogy ez az álom leírja, mert hiszen Péter nem a kapus, ahogy szeretik feltüntetni. A menyországba kerülő lélek sok mindent másképp fog találni, mint ahogy ideleln elgondolla. De egy jó tanulságot foglal magában ez az álom: földi vágyaink teljesedése, még nem jelenti a menyországot s a boldogságot. Az örökkévalóságban is oda fog lelkünk vonzódni, ahova a földi életben vonzódott. Mindenki megtalálja azt a külső poklot, amely az ő belső menyországnak vagy belső poklának megfelel. Aki nem szereti a világosságot, az majd megy a sötétségbe. Igyekezz már e földi életben a Jézushoz jönni s akkor odaát is Jézusnál leszel. Ha ideleln vágyakozol a Krisztus közössége után, odafenn is a Krisztus közösségében leszel!

Halál kártyázás közben. Egy fiatalember sokszor megfordult egy oly háznál, ahol a házigazda két jó barátjával naponta kártyázott. Legtöbbször vita és veszekedés volt a kártya vége, ami a háziasszonynak igen sok kellemetlen órát szerzett. Egy este, mikor megint hevesen folyt a vita, a társaság legöregebb tagja, a diványon összeesett s pár perc múlva halott volt, a háziasszony nem kis rémületére, aki a halál pusztá említésénél is félt már. Tizenöt évre rá a házigazda is követte barátját. Egy vendéglőben kártyázott s egyszer csak holtan rogyott össze a kártyázó társaságban. A társaság 3-ik tagja pedig igen szép kort ért meg. Ő a monacói kártyabarlang alkalmazott tisztviselője lett s utolsó lehelletéig ott ült a kártyaasztal mellett. Kártyával a kezében halt meg ő is a kártyaasztal mellett.

Nemcsak ez az említett három ember hal meg kártyával a kezében — sokkal többen. Vajjon téged hol, milyen körülmények között ér a halál? Boldognak tartod-e a kocsmá és kártyaasztal melletti halált?

Diem perdidí. Jeruzsálem meghódítójáról, Titusról, ki később római császár lett, azt jegyezte fel a történelem, hogy igen jószívű ember volt. Amikor 70-ben Krísztus után a szent várost ostromolta, kegyelmet ígért a zsidóknak, de azok nem fogadták el. A templomot is szeretle volna megkímélni, de az elvakult düh tüzet dobott a templom épületére. Titusról azt olvassuk, amint barátaival egyszer vacsoránál ült, eszébe jutott, hogy az nap még nem tett jót senkivel s akkor felkiáltott: «diem perdidí = Elvesztettem ezt a napot!» A mai napot nem vesztetted el te is?

Biblia

Isten Igéje ad vigaszt. 1531. okt. 11-ik napja Zwingli felesége számára a fájdalom napja volt. E napon volt Kappel mellett az ütközet, melyben elesett férje, fia, sógora, öccse s veje. Egy másik veje pedig súlyosan megsebesült. Őt halott s egy súlyos sebesült egyetlen egy napon — oh, az nagy csapás, súlyos megpróbáltatás volt egy szegény nő számára. De Isten Igéjében keresett s talált is vigaszt. Maga írta egy énekversben e gondolatokat: Jövel te élet könyve, melyet elhalt férjem oly sokat forgatott, ha támadták, ha bántották. Adj nekem is vigaszt s vezess engem is Jézushoz. Adj erőt, bátorságot, a gyenge nőnek, hogy zugalódás nélkül kihassam azt a keserű poharat, amit az Ur kezembe adott! Milyen a te vigaszod? Hol keresed? Hol találsz? Szomorúság, bánat idején — vedd kezébe a bibliát.

Betegség

Kérj s miről beszélsz? Egy konferencián Hoffmann missziói felügyelő a következő élményét mondta el: Abba a vasuti fuikébe, ahol ültem, egy érdekes ember szállt be. Rögtön beszélgetésbe bocsátkozott az utasokkal s többek között azt kérdezte: «Láttak-e már önök egy embert, akinek a koponyája ezüstből van?» ő felelt a többiek helyett, azt mondva: «Az énkoponyám ezüstből van.» «Hát láttak-e már olyan embert, akinek a bordája elefántcsontból van?» «Nekem az egyik bordám elefántcsontból van.» «Hát olyan embert láttak-e már, akinek az izye mesterségesen van előállítva?» «Az enyém mesterséges.» «A lábam is műláb.» Aztán részletesen elbeszélte, hogy a háboruban darabokra lőtték, az orvosok már feladták, de akkor egy sebész tanár tudomást szerzett siralmas állapotáról, kezelésébe vette s hosszú időn át türelmes kísérletezéssel s ápolással végre teljesen összefoldozta s annvira ment, hogy mint teljesen meggyógyult ember hagyhatta el a kórházat. Örömeben megfogadta, hogy minden nap, bárhol lesz is, mindenkinek elbeszéli,

milyen csodát művelt vele az orvos, hadd szerzenek tudomást erről a csodakezü orvosról minél többen. Lám, Jézus így állítja helyre a bűnös embert testileg is, lelkileg is. Csodatevő keze van. Vajjon téged meggyógyított-e már? S ha igen, elbeszéled-e naponta környezeteknek, Mesterednek, Megváltódnak, csodatevő erejét?

Oberlin. A hívő steintali lelkész, mikor 20 éves volt, ezt a fogadalmat vetette papírra: «Oh, szent Isten, most belátom, hogy jogos tulajdonod vagyok s nem is óhajtok egyebet, csak lehessek a tied. Ma átadom magam tenéked a legkomolyabb s legünnepélyesebb módon. Vallom, hogy Isten az én Uram. Kijelentem, hogy én is az övéi közé számítom magam, odatartozom. Halljad szavaimat, oh Istenem! Ird be a te könyvedbe, hogy mátol fogva csak a tied akarok lenni. Isten nevében ma búcsut mondok mindannak, ami felettem uralkodott: a világi örömekeknek, a testi gerjedelmeknek, s mindannak, ami mulandó, hogy egyedül Istené lehessek. Néked ajánlom fel, én Istenem, lelki és testi erőmet, vagyonomat, időmet. Isten neve legyen a tanulság. Tudod-e te is nyugodt lélekkel ezt a fogadalmat tenni?»

W. J.



Január.

1. Luk. 4. 16—21. Gal. 3. 23—29. **2.** Márk. 1. 1—13. Róm. 1. 1—15. **3.** Mát. 2. 13—23. Pét. 4. 12—19. **4.** 2. Zsolt. Róm. 1. 16—25. **5.** Márk. 1. 14—28. Róm. 2. 1—11. **6.** Mát. 2. 1—12. Es. 60. 1—6. **7.** Márk. 1. 29—45. Róm. 2. 12—24. **8.** Márk. 2. 1—12. Róm. 3. 1—10. **9.** Márk. 2. 13—28. 122. Zsolt. **10.** Luk. 2. 41—52. Róm. 12. 1—6. **11.** Zsolt. 3. Róm. 3. 21—31. **12.** Márk. 3. 1—19. Róm. 4. 1—8. **13.** Mát. 3. 20—35. Róm. 16—25. **14.** Márk. 4. 1—20. Róm. 5. 1—11. **15.** Márk. 4. 21—41. Róm. 5. 12—21. **16.** Márk. 5. 1—20. Es. 61. 1—6. **17.** Ján. 2. 1—11. Róm. 12. 7—16. **18.** 4. Zsolt. Róm. 6. 1—11. **19.** Márk. 5. 21—43. Róm. 9. 12—23. **20.** Márk. 6. 1—13. Róm. 7. 7—25. **21.** Márk. 6. 14—29. Róm. 8. 1—11. **22.** Márk. 6. 30—44. Róm. 8. 12—23. **23.** Márk. 6. 45—56. II. Kér. 5. 1—10. **24.** Márk. 8. 1—13. Róm. 12. 17—21. **25.** 5. Zsolt. Róm. 8. 24—30. **26.** Márk. 7. 1—23. Róm. 8. 31—39. **27.** Márk. 8. 1—21. Róm. 9. 1—13. **28.** Márk. 8. 22— Róm. 9. 14—24. **29.** Márk. 9. 2—13. Róm. 10. 1—17. **30.** Márk. 9. 14—32. Jer. 9. 22— **31.** Mát. 20. 1—16. I. Kor. 9. 24—27.